Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльны вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 .
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . 45 к.
Поединоке число 3 к.

Ч. 290 | Нинѣ: Завтра: | Навеч. Р. Х. Рожд. Христ. | Емилiи Трехъ К. | Пятниця 25 грудня 6 сѣчня 1892 | Всходъ сонця 7 г. 54 м.; заходъ 4 г. 10 м. Зарям 771 герм. — 5·0 — 14·2° | Рôкъ II.

Справы парляментарнѣ.

Вчера въ полудне передавъ президентъ міністрôвъ ґр. Таффе предсѣдателямъ трохъ великихъ клюбôвъ въ Радѣ державнôй, уложену правительствомъ а затверджену въ засадѣ Є. Вел. Цѣсаремъ проґраму для утвореня постôйнои бôльшости парляментарнои въ Палатѣ пословъ, зъ тою просьбою, щобы тѣ панове предсѣдателѣ потрудили ся до него и обговорили зъ нимъ форму дальшихъ переговорôвъ.

Пôсля N. fr. Presse оподзнене предложеня того проекту предсѣдателямъ клюбôвъ мало наступити зъ тои причины, що предсѣдатель Кола польского пос. Яворскій мôгъ ажь вчера, т. е. въ середу приѣхати до Вѣдня, а президентъ міністрôвъ клавъ вагу на то, щобы запрошене передати рôвночасно всѣмъ тромъ предсѣдателямъ клюбôвъ, входячихъ въ его рахубу. Vaterland не ворожить тымъ переговорамъ нѣчого доброго и каже, що маюча утворити ся бôльшость парляментарна, коли дѣйстно дасть ся утворити, то хиба лишь дуже поволи и ледви чи ще передъ зборами Рады державнои, позаякъ рѣшене не залежить вôдъ самыхъ предсѣдателѣвъ, але вôдъ ихъ клюбôвъ. Вôдкрыте заслоненого образу буде тому могло лишь поволи поступати, а свѣтъ буде мати досыть часу до него навыкнути, такъ, що нема нѣякои обавы, щобы щось стало ся зъ поспѣхомъ, або щобы для когось вийшла зъ того якась несподѣванка. Може бути, що той таємничій образъ покаже намъ знову лишь давнѣ добре звѣстнѣ черты.

Другій органъ сполученои нѣмецкои лѣвицѣ, Deutsche Ztg., зазначуе, що переговоры въ справѣ утвореня бôльшости парляментарнои позôстануть безуспѣшнѣ, а хочь бы й прийшло до утвореня тои бôльшости, то вѣкъ еѣ буде короткій, потревае може всего лишь кôлька мѣсяцѣвъ.

Пôсля вѣстей, якѣ насоѣли нинѣ зъ Вѣдня, предложивъ президентъ міністрôвъ свôй проектъ рôвночасно предсѣдателямъ клюбôвъ: Пленерови, Яворскому и Гогенвартови, а опôсля мавъ конферувати насамперѣдъ зъ пос. Пленеромъ. Кажуть, що ґр. Таффе бажае собѣ, щобы на конференцію предсѣдателѣвъ клюбôвъ запрошено також и мужѣвъ довѣря зъ поодинокихъ клюбôвъ. Пôсля вѣденьскихъ часописей мають бути покликанѣ на ту конференцію зъ лѣвицѣ: послы Хлюмецкій, Гайльсберґъ и ґр. Кінбурґъ; зъ клюбу Гогенварта: Деймъ и Катрайнъ, а зъ Кола польского: Мадейскій.

Въ справѣ руского-народного театру

выдавъ выдѣлъ „Рускои Бесѣды" слѣдуючу вôдозву:

Земляки!

Якъ уже звѣстно зъ довѣрочныхъ заявлень, оповѣщеныхъ по нашихъ часописяхъ, Выдѣлъ „Рускои Бесѣды" у Львовѣ, пôдъ котрои зарядомъ остае нашъ народно-рускій театръ вôдъ першого свого заснованя, по всесторонныхъ и основныхъ нарадахъ, въ котрыхъ кромѣ членôвъ Выдѣлу брали участь також знатоки нашои народнои сцены, рѣшивъ ся остаточно перейняти дирекцію театру у власнѣ руки.

О причинахъ, котрѣ Выдѣлъ до того рѣшучого кроку спонукали, годѣ тутъ розводити ся, бо се значило бы писати історію нашого театру. Натомѣсть най намъ буде вôльно на сѣмъ мѣсци заявити, що вôдъ часу наданя першои концесіѣ на устроюване аматорскихъ представлень, т. е. вôдъ 2-го марта 1864 р. черезъ цѣлый часъ истнованя нашого театру въ сучасныхъ Выдѣлахъ выявляло ся уже чотири разы гадки, щобы перейняти дирекцію нашого театру у власнѣ руки. Наколижь ся гадка ажь теперь воплотилась, то не стало ся се зовсѣмъ зъ вины дотеперѣшнои дирекціѣ, котра докладала всѣхъ силъ, щобъ театръ нашъ удержати на высотѣ его задачѣ, — и се заявляе Выдѣлъ „Рускои Бесѣды" прилюдно на хвалу дотеперѣшнои дирекціѣ.

Але зъ другои стороны и се дасть ся запримѣтити, що суть хибы въ устрою нашого театру, але хибы такѣ, котрыхъ дотеперѣшна дирекція не була въ силѣ усунути. Тутъ передовсѣмъ належить вказати слабый розвôй літературы драматичнои. Вправдѣ дотычна література украиньска розвинулась въ послѣдныхъ рокахъ въ способъ задивляючій, — за те у насъ въ Галичинѣ давсь добачити якась застоя, хочь були и у насъ часы, въ котрыхъ немовь яснымъ проблескомъ сонѣчнымъ наша література драматична пробивалась изъ просоня. Зъ тыхъ то часôвъ походять гарнѣ творы Давила Млаки; до тыхъ часôвъ належить вôднести такѣ поважнѣ творы якъ Ярополкъ, Олегъ, Федько Острожскій и Гальшка, а також Павло Полуботокъ; сюда належать також цѣнѣ комедіѣ Григорія Григорієвича. Правда, есть ще много инныхъ рѣчей для сцены дуже придатныхъ. Але се все не выстае на той живый рухъ творчій, якій добачаесь въ сусѣднихъ літературахъ.

И отсе перша и головна задача, яку собѣ заложила теперѣшна дирекція, щобъ репертуаръ збогачати такъ питомыми творами, якъ такожь перекладами зъ літературъ всесвѣтныхъ.

Для переведеня сеи великои задачѣ завязавъ ся зъ ініціятивы Выдѣлу „Рускои

Святый вечеръ въ Вефтлеємѣ.

(Пôсля Юл. Мухи).

Було то одного ясного дня въ грудни по полудни, коли понурыми Яфскими воротами вийшло зъ Єрусалима двохъ подорожныхъ — я и оденъ мôй краянъ, зъ котрымъ я познакомивъ ся случайно въ знаменитôмъ австрійскôмъ домѣ для богомольцѣвъ. Сходячи мѣрнымъ крокомъ въ долину, перейшли они высоко склепленымъ камѣннымъ мостомъ на рѣчцѣ Кидронъ, въ котрôй пôдъ сю пору буває досыть воды. Вийшовши вôдтакъ помѣжь стародавными жидôвскими гробами, тесаными въ скалахъ, а новыми огородами перейшли они на захôдну зубôчь долины Гігонъ и станули на тôй широкôй выжинѣ єль Біка, званôй колись Рефаімъ, котрою, якъ бѣла нитка, веде дорога до Вефтлеєму.

Господи! Якъ то живо стае тутъ передъ очима згадка молодого вѣку, коли дивишь ся на тѣ многѣ руины, якѣ тутъ ще знаходять ся зъ котрыми вяжуть ся побожнѣ переказы! Хочь и якъ бы чоловѣкъ не хотѣвъ, хочь и якъ бы буря житя все знищила и зруйнувала, а таки въ его души якъ бы крôзь сонъ нагадують ся тѣ щасливѣ та веселѣ часы, коли то вôнъ дитиною глядѣвъ на Святый Вечеръ у вертепъ зъ Божимъ дитяткомъ въ яслахъ та ангелами и пастирями коло него, та спозиравъ на ясвѣючу вôдъ свѣчечокъ ялинку, або читаючи въ біблії про святѣ мѣсця, бажавъ ихъ хочь разъ на власнѣ очи побачити.

Особливо мôй честный товаришъ бувъ глубоко тронутый, и то вже вôдъ самого рана. Мы вийшли були на Оливну гору и оглянули на еѣ вершку то мѣсце, де Христосъ учивъ своихъ ученикôвъ Господнои молитвы. Мѣсце то обведене мурами доокола, а на стѣнахъ висить трицять и три емайльованыхъ таблиць, на котрыхъ выписаный „Отче нашъ" на трицять и трохъ мовахъ, для ужитку богомольцѣвъ зъ далекихъ сторôнъ, котрѣ не мало радують ся, коли не чуючи по кôлька недѣль рôдноѣ мовы, побачать тутъ наразъ выписаный „Отче нашъ" въ своѣй рôднôй мовѣ. Отся то обставина зрадувала немало и мого товариша, а той настрôй его душѣ не попустивъ бувъ ще й тогды, коли мы йшли найбôльше памятною изъ обохъ завѣтôвъ дорогою.

Старою цістерною (керниця выдовбана въ скалѣ), що стояла край дороги, розпочинала ся змѣна картинъ, котрѣ пересували ся теперь передъ нами такъ скоро одна по другôй въ своѣмъ такъ старозавѣтнôмъ, такъ патріархальнôмъ видѣ, що ажь не хотѣло ся тому вѣрити, якъ бы то вже майже два тысячѣ лѣтъ зъ того часу минуло, коли тою самою дорогою ходила по свѣтѣ свята Родина. Пôдъ крыхкимъ берегомъ керницѣ стоявъ пастушокъ, що пасъ верблюды и вôвцѣ на зеленôмъ степѣ, и выгрававъ на сопôлцѣ. Въ отсѣмъ то мѣсци зъявила ся мудрцямъ зô Всходу по ихъ розмовѣ зъ лютымъ Иродомъ на ново та звѣзда, що вела ихъ до Вефтлеєму.

На лѣво збоку стоить на горбику перкоцця Маръ Еліясъ а въ нѣй бе жерело чистои водицѣ, котрою крѣпить ся и чоловѣкъ и его худоба. Тутъ спочивавъ колись пророкъ Илія. На право зъ вôдси, на сѣро-голубôмъ камѣню гôръ Юда, розложила ся купка хатокъ — то Бетъ-джале, мѣсце, де колись „Савль шукавъ ослôвъ свого батька", а оиъ той малый будынокъ, нѣбы мошея, саме при роздорожу, де кôлькохъ сынôвъ Израила шепче молитву, — то могила Рахилы, матери египетского Йосифа. Зъ вôдси вже видко той подвôйный горбъ зъ помаранчевыми й оливными садами, на котрôмъ стоить Вефтлеємъ (Бетлагемъ).

Нинѣ снує ся дорогою повно людей. На мулѣ ѣде якійсь Мослимъ та покурює собѣ люлючку, а ось идуть якісь черцѣ въ простыхъ брочзовыхъ ризахъ, пôдперезанѣ шнурами. Тамъ знов иде гордо якійсь Арабъ, якійсь грецкій священикъ, а дальше католицкѣ алюмны въ червоныхъ фезахъ (шапочкахъ);

Бесѣды“ комітетъ артистичный, котрый буде давати артистичный напрямъ нашому театрови. До круга его дѣяльности буде належати такожъ сторона музикальна.

Зъ иншихъ зарядженъ Выдѣлу згадаємо ще тôлько про реґулямінъ и про комітеты мѣсцевй.

Реґулямінъ внутрѣшного устрою театру бувъ конечно потрѣбный, щобы персоналъ театральный пôзнавъ добре, якй и якъ мае споняти обовязки зъ своеи стороны, зъ другои же, чого мае жадати вôдъ дирекціѣ.

Позаякъ нашъ театръ єсть вандрôвнымъ, тожь показалась конечнôсть уладити комітеты мѣсцевй, котрыхъ Выдѣлъ буде просити, щобъ они зволили занятись долею нашого театру, наколи вôнъ загостить до якогось мѣста, а передовсѣмъ, щобъ заопѣкувались долею персоналу нашого театру. Сй люде бездомнй заслугують справдѣ, щобъ имъ улекшити ихъ гôрку и незавидну долю, — неоднй зъ нихъ посвятили свое житє народнôй сценѣ, — тожь добачивши живѣйшу опѣку надъ собою, будуть тымъ щирше працювати, а щобъ имъ также будучнôсть запевнити, уложить ся статутъ фонду емеритального. Словомъ, теперѣшна дирекція дбае про цѣлый загалъ и про всѣ дрôбницѣ нашого театру, тожь сподѣесь, що — о скôлько се вôдъ неи залежить — она небавкомъ поставить нашъ народно-рускій театръ на такôй высотѣ, щобъ намъ его другй позавидували

Алежь до осягненя сеи величавои задачѣ конечно потрѣбне спôльне дѣлане цѣлои суспôльности нашои. Земляки! Мы пересвѣдчени, що кождому зъ Васъ було банно, що на выставѣ вѣденьскôй театръ нашъ не мôгъ пописатися. Но годѣ! тамъ и иншимъ театрамъ не повелось… Але за рôкъ прийде намъ ачей же пописатися на выставѣ краевôй. Часъ, якъ на те, дуже короткій, тожь конечно намъ сполучити всѣ силы, и томуто вôдзиваемось до Васъ зъ щирою просьбою: Приймайте щиро нашу музу Мельпомену и гостѣть еи зъ такимъ одушевленьемъ, зъ якимъ нова дирекція забираесь еѣ плекати!

Переглядъ політичный.

Пôсля вѣденьскихъ ґазетъ збере ся Рада державна по святахъ на дальшй засѣданя на всякій случай дня 17 с. м. Засѣдане постôйнои комісіѣ Палаты пословъ для закона карного назначено на день 9 с. м.

Въ день Нового року наступила сердечна вымѣна депешъ межи Єго Вел. Цѣсаремъ а італіяньскимъ королемъ Гумбертомъ.

Зъ Угорщины доносять, що тамъ веде ся межъ аристокрацією сильна аґітація противъ цивільныхъ супружествъ а навѣть и въ палатѣ пановъ аґітують противъ нихъ и хотять вôдмовити правительству буджету.

Цѣсарь Вільгельмъ принимавъ въ день Нового року крôмъ ґенераліціѣ ще и шестьохъ амбасадорôвъ, але нѣ зъ однымъ зъ нихъ въ розмовѣ не порушивъ анѣ слôвцемъ ситуаціѣ політичнои. — Въ мѣродайныхъ кругахъ политичныхъ не знають нѣчого о приѣздѣ царевича въ день 10 с м. до Берлина.

Комітетъ революційный въ Парижи, котрый що дня збирае ся на засѣданя, выдавъ вôдозву, заповѣдаючу скорый конець парляментаризму и великй подѣѣ въ наслѣдокъ маніфестацій, якй мають бути устроенй въ день вôдкрытя парляменту.

Зъ Бѣлграду доносять, що дотеперѣшный проводирь радикалôвъ сербскихъ, Пашичь, постановивъ уступити зъ поля політичного и покине Сербію. Проводиромъ радикальнои партіѣ мае стати Велимировичь.

Дописъ.

Зъ Ходорôвщины.

(Выступъ хору зъ Хородища королѣвского въ Островѣ. — Поступовый господарь въ Городищу цетнарскôмъ).

Зъ Острова, коло Ходорова, пишуть намъ: „Мило приходить ся занотувати щось доброго и веселого! Дуже милу несподѣванку вчинивъ намъ хоръ мѣшаный зъ Городища королѣвского своимъ выступомъ въ церковци нашôй въ день св. О. Николая, яко въ день храмовый. Треба було бачити тыхъ сердечныхъ сусѣдôвъ, зъ якою смѣлостію и охотою заявляли они намъ овочь працѣ своеѣ! А працѣ сеѣ подôймились три просвѣщенй господарѣ: чч. Йосифъ Гамкало, бувшій начальникъ громады и чоловѣкъ заможный, Федоръ Стаховъ и Кôндратъ Юськовъ. Заходомъ ихъ спроваджено ученика денисôвскои школы спѣву ч. Г. Гурского, а сей въ часѣ зимы м. р. зложивъ сей хоръ. А хочь, зô взгляду на першу добу свого розвою, єсть вôнъ ще за слабонькій, Вы, однакъ, Братя-сусѣды не уставайте въ дальшôй працы Вашôй; вôнъ зъ часомъ статись зможе окрасою не лише вашого села, а цѣлои околицѣ! Бачите Братя-сусѣды, що ревною працею много здѣлати дасть ся: Церковь хорошу побудовали Вы и хоръ заложили; а подумайте ще, чи не стала бы читальня и склепъ у Вашôмъ селѣ?

На сѣмъ мѣсци згадати ще належить, що и въ другихъ мѣсцевостяхъ будять ся потрохи люде, хоть — на жаль — досыть рѣдко. Маю тутъ на гадцѣ просвѣченого селянина-патріота п. Андрея Шоробуру зъ Городища цетнарского, котрый, мимо всякихъ противностей, спровадивъ за кôлька сотокъ млынъ валковый (кôньскій). Єсть се господарь вельми поступовый, котрый не маючи въ спадщинѣ майже нѣчого, дôйшовъ працею рукъ до красного майна. Не одного здивувати мусить, коли побачить у запобѣгливого селянина сего на подвôрю керницю зъ помпою, а въ стодолѣ: млынокъ, сѣчкарню, молотельню и млынъ кератовый. Бувъ у него и склепикъ, та — задля лихихъ обставинъ,— упавъ! Въ кôнци въ пріємностію додати мушу, що млынъ починае выплачуватись властителеви, а се рѣчь цѣкава, скоро подумаемо, що млынъ такій не лишь велика доси рѣдкôсть, но й рѣчь рісіковна!… Щасть имъ Боже! — *С. Ш.*

Новинки.

Львôвъ дня 5 сѣчня.

— **Громадѣ Цебрôвъ,** въ повѣтѣ тернопôльскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Міністеръ рôльництва именувавъ елевôвъ гôрництва: Маріяна Венґера, Ивана Заранського и Ивана Сеневича адъюнктами въ службѣ гôрничихъ властей.

— **Христосъ раждае ся!** Зъ нинѣшнымъ днемъ, коли весь свѣтъ христіяньскій на всходѣ обходить память рождества Спасителя людского роду и князя мира, желаемо всѣмъ нашимъ читателямъ и всѣмъ Русинамъ де небудь они проживають, всего добра. Дай Боже, щобы такъ, якъ нинѣ всѣ засядуть въ любови и згодѣ до спôльнои вечерѣ, такъ жили всѣ зъ собою въ згодѣ и любови черезъ цѣле житє по примѣру Того, котрый нинѣ раждае ся, а котрый учивъ всѣхъ любити ближнього якъ самого себе, а Бога надо все. Лишь въ тôй братнôй згодѣ и любови христіяньскôй зможемо повôстати вѣрными нашôй святôй Церквѣ и еѣ обрядови и будемо дорожити всѣмъ тымъ, що намъ питоме и рôдне. Въ згодѣ и любови зможемо добити ся и того дочасного добра, котрого намъ потреба до житя на сѣй земли. Христосъ раждае ся! Нинѣ приходить на свѣтъ покровитель и

ба, видко и Туркинѣ, що убранй въ широку чорну одѣжь, кивають ся на дорозѣ мовь вуглярскй мѣхи; лице у нихъ зовсѣмъ закрыте, выглядають лишь блыскучй якъ у ґазелѣ очи. Идуть и хорошй дочеры Вефтлеему; лице у нихъ не закрыте, бо они христіянки. Всѣ спѣшать стрôмкою дорôжкою до мѣста, а туды иде якъ разъ также и вôддѣлъ турецкои пѣхоты.

Хорошій сей видъ наразъ змѣняе ся коли увôйти въ вузкй и бруднй улицѣ мѣста. Туть стоять малй лѣпянки безъ вôконъ; дверѣ у нихъ почорнѣлй вôдъ дыму зъ верблюжого гною, а въ нихъ сидять громадно працьовитй робôтники, що выробляють всѣлякй дрôбнички зъ перловины, асфальту, лупинъ кокосового орѣха та зъ оливного дерева, котрй купують у нихъ люде зъ далекихъ сторôнъ, щобы занести ихъ на памятку домôвъ.

Вертепъ, въ котрôмъ народивъ ся Сынъ Божій, лежить на другôмъ кôнци мѣста, тожь закимъ зайти туды, можна ще розглянутись по спадахъ горба и глубокôй долинѣ: Тутъ середъ хащу видко керницю Давида: тамъ на луцѣ стояли наметы патріярха Якова, тамъ збирала Руѳъ, пра-мати славного роду, житнй колоски, а онтй оливнй дерева, обведенй муромъ доокола, означають то мѣсце, де колись явили ся ангелы пастирямъ, спѣваючи: Слава во вышнихъ Богу!…

Отъ и зайшли мы на широку площу, на котрôй въ глубинѣ стоить церковь „Пречистои Дѣвы зъ вертепу“, будынокъ безъ вежѣ и банѣ, подôбный до якоись крѣпости. Въ отсѣй церквѣ єсть вертепъ, въ котрôмъ народивъ ся Исусъ Христосъ.

Робить ся страшенна глота. Турецке войско, що прийшло до асисты, презентуе карабіны, дзвоны гудуть и надходить довгій рядъ фантастично поубираныхъ священикôвъ: латиньскій патріярхъ ѣде на кони, а довкола него идуть священики въ великихъ, круглыхъ а дуже низонькихъ капелюхахъ. Вôнъ буде правити о пôвночи утренню у вертепѣ.

Насъ завѣвъ бородатый чернець, Францісканинъ, родомъ зъ Тіролю, до сусѣдного монастиря, де мы попоѣли та выпили по чарцѣ, двѣ „єрусалимского“, а вôттакъ балакали хвилю про вôтчину та родину. Мôй товаришъ глянувъ на годинникъ и каже: „Теперь сѣдають у насъ до вечерѣ, запалюють свѣчечки на ялинцѣ“. А голосъ у него такъ и дрожить! Встали мы и пôшли до церкви.

То лишь слѣдъ зъ тои церкви, котру поставили були хрестоносцѣ сѣмсотъ лѣтъ тому назадъ. Доокола неи высокй муры, а брамы до половины замурованй — на то, абы зъ поза мурôвъ можна боронити ся, и щобы до церкви не вьѣздили Турки на коняхъ, бо давнѣйше они то любили робити. Кедровй бальки изъ стелѣ повынимали Турки на свои будынки, пречуднй мозайковй стѣны забѣлили вапномъ, а що Турки лишили, то зруйнували ворогуючй братя. Вôдъ многихъ лѣтъ ведуть борбу въ собою о се святе мѣсце Латиняне, Греки и Вôрмены и довели тою борбою до того, що день и нôчь стоять въ церквѣ турецкй вояки въ карабінами въ руцѣ, готовй кождои хвили розôгнати спорячихъ. Зъ тои борбы о се святе мѣсце выйшла була навѣть, — якъ звѣстно, — и борба народôвъ: кримска вôйна. Нинѣ тутъ спокôй, а сторожа, консуль и каймакамъ (турецкій урядникъ), приглядають ся всему спокôйно.

Мы пôйшли поза великій престолъ и зôйшли по тринацяти ступеняхъ, выкутыхъ въ скалѣ, до величезнои пôдземнои печеры, освѣтленои лямпами и свѣчами та украшенои образами и выложенои дорогоцѣнными коврами. Тутъ показують намъ множество всѣлякихъ памятныхъ мѣсць: комнатки, де проживали колись побожнй женщины, келіѣ, де жили пустинники, а онъ тамъ въ голôй скалѣ мѣсця, де складали людей на вѣчный упокôй. Найважнѣйшимъ мѣсцемъ въ сѣй печерѣ єсть очевидно то, де народивъ ся Спаситель. Мѣсце се выложено сѣро бурымъ мармором и позавѣшувано дорогоцѣнными матеріями, а то длятого, що въ давныхъ часахъ, коли ще скалы були голй, то богомольцѣ, котрй сюды заходили, страшно ихъ облупували, однй на памятку, а другй таки на продажь, яко рѣчь святу. Пятнацять

утѣшитель всѣхъ бѣдныхъ. По его примѣру не забуваймо и на бѣднѣйшихъ вôдъ насъ, та давнымъ звычаемъ дѣлѣмъ ся и зъ ними нашимъ добромъ, а Господь Богъ нагородить намъ за то сторицею. Христосъ раждае ся!

— **Змѣна назвища.** Львôвске ц. к. Намѣстництво позволило рѣшенемъ зъ дня 30 падолиста 1892 ч. 99 838 окôнченому богословови Вас. Ковогонови змѣнити назвище „Ковогôнъ“ на „Томовичь“.

— **Зъ причины заметей снѣговыхъ** здержано зъ днемъ 4 с. м. рухъ на коломыйской зелѣзницѣ льокальнôй.

— **Въ школѣ сторожѣ скарбовои**, про котру мы коротко недавно доносили, учать крôмъ наукъ теоретичныхъ зъ законодавства скарбового ще й практичнои науки, якъ обходитись зъ оружемъ и военныхъ оборотôвъ, о скôлько ихъ потрѣбуе сторожа скарбова. Згаданый курсъ окôнчило теперь 50 ученикôвъ, зъ котрыхъ здали испытъ зъ вôдзначенемъ: Ант. Ференсъ, Стан. Гансъ, Исид. Коверчукъ, Ив. Манъ и Володим. Тишиньскій На испытѣ бувъ межь иншими достойниками також п. Намѣстникъ гр. Бадені, а на другій день вôдвидѣвъ школу Найд. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ и высказавъ свое признане учителямъ и ученикамъ.

— **Въ Островѣ** коло Ходорова въ кôнцемъ падолиста с. р. породила жидôвка Ґіттенплянъ Хува трое близнюкôвъ-хлопчикôвъ, однакъ вскорѣ померли. Єсть се другій выпадокъ въ тôмъ селѣ, бо передъ кôлькома лѣтами мала одна селянка также трехъ хлопчикôвъ-близнюкôвъ, котрѝ жили звышь одного року, а померли ажь на пошесть.

— **Пригода въ копальни.** Дня 30 м. м. выбухли ґазы въ копальни Остмана въ Бориславѣ. Вôдъ выбуху згинувъ касіеръ того пôдприимства, а кôлькохъ робôтникôвъ покалѣчило.

— **Завѣщане глухо-нѣмого.** Трибуналъ касаційный у Вѣдни рѣшивъ сими днями цѣкаву справу. Одинъ глухонѣмый умеръ не лишаючи нѣякого письменного анѣ устного зарядженя що до послѣднои волѣ, лише въ присутности трохъ свѣдкôвъ при помочи знакôвъ, якихъ уживають нѣмѝ, показавъ на приятеля, котрый мавъ по нѣмъ обôймити спадщину. Противъ того внесли свояки небôщика жалобу до суду, въ котрôй доказували, що помершій не ходивъ до института для глухонѣмыхъ, отже не уживавъ приписаныхъ знакôвъ. Однако судъ сконстатувавъ, що хочь помершій не ходивъ до института для глухонѣмыхъ и не уживавъ приписаныхъ знакôвъ, то однако всѣ три свѣдки, якъ також и священикъ, котрый его сповѣдавъ, цѣлкомъ его порозумѣли. На тôй основѣ признавъ судъ краевый якъ и трибуналъ касаційный завѣщане глухонѣмого важнымъ.

— **Святый вечѣръ при Морскôмъ оцѣ.** Въ день передъ латиньскимъ святымъ вечеромъ выбрало ся до Морского Ока кôлькохъ мужчинъ и женщинъ, щобы при тôмъ озерѣ обходити святый вечѣръ и першій день святъ. Въ тôй прогульцѣ брали участь: И. Мікевичь, кандидатъ нотаріяльный зъ жѣнкою и сестрою жѣнки, И. Табо, кандидатъ адвокатскій, всѣ зъ Нового Торгу, Ф. Новицкій зъ Кракова, Бурый, господарь господы при Морскôмъ Оцѣ въ лѣтѣ и два гôрники зъ Бялки. На саняхъ добрыми кôньми доѣхали зъ тяжкою бѣдою за Розтоку, а дальше тяжку дорогу треба було вже ити пѣшки. Туристы випередили гôрникôвъ и заблудили въ самъ святый вечѣръ въ Опатовый верхъ; гôрники, що несли поживу, заблудили також, але въ противну сторону, зайшли въ Рыбячій потôкъ, а що не знали, якъ зъ вôдтамъ выйти и куды, то переночували въ лѣсѣ на снѣгу, розложили ватру и грѣли ся. По довгихъ трудахъ найшли цѣкавѝ туристы дорогу середъ засыпôвъ снѣжныхъ и дôйшли до господы при Морскôмъ Оцѣ. Нôчь була дуже зимна, а имъ прийшло ся не попоѣвши нѣчого класти ся спати въ холоднôй хатѣ. Ажь на другій день зôйшли ся обѣ партіѣ знову, бо гôрники вôднайшли дорогу и прийшли до господы. Въ ночи въ лѣсѣ вôдморозили собѣ гôрники ноги и лице, та добре ще, що не замерзли. Тогожь дня пôзною ночію вернуло цѣле товариство зъ Морского Ока до Бялки на нôчь. Погода була пышна въ день и въ ночи, отже туристы за свои труды налюбовали ся бодай видомъ Татрôвъ. А всежь гôрники найгôрше выйшли на тыхъ забагахъ цѣкавыхъ людей, жадныхъ вражѣнь.

— **Страшна пригода на корабли** лучила ся сими днями на балтійскôмъ мори. Кôлька недѣль тому назадъ выѣхавъ бувъ усмиритель дикихъ звѣрятъ, Сісъ, зъ своими львами и кôньми зъ Реваля на пароходѣ „Марія Люйза“ до Любеки. На дорозѣ настала на мори страшна буря, а львы такъ того налякали ся, що почали всѣма силами добувати ся изъ своихъ клѣтей. Филѣ, що разъ по разъ били объ возы зъ дикими звѣрями на корабли, ослабили оденъ вôзъ и зъ него выскочивъ левъ и кинувъ ся на коня. На щасте въ тôй хвили надбѣгла величезна филя, котра и льва и коня скинула у воду и они потопили ся. Другій звѣръ кинувъ ся бувъ на самого усмирителя и покалѣчивъ его небезпечно. Лишь зъ великимъ трудомъ удало ся недопустити до бôльшого нещастя.

✝ Посмертнѝ вѣсти.

Померли: У Львовѣ два радни мѣста: Вікторъ Свѣстерскій, властитель слюсарнѣ, и Генрикъ Сокаль, спôвластитель конторы вымѣны; — въ Станіславовѣ Омелянъ Головиньскій, ученикъ третого року семинаріѣ, сынъ селянина зô Старого Лисця, въ 21 р. житя; — а въ Старыхъ Кутахъ Дмитро Кулешаръ, ученикъ першого року семинаріѣ въ Станіславовѣ, въ 19 роцѣ житя. — у Львовѣ лѣкарь дръ Казимиръ Ґодлевскій; — въ Станіславовѣ директорка тамошнои женьскои школы выдѣловои Марія Клосъ, въ 62 роцѣ житя; — въ Торговици польнôй коло Городенки померъ дня 28 грудня о. Антôнъ Легиковичъ, гр. кат. парохъ, въ 30 роцѣ житя, чоловѣкъ дуже чесный и взôрцевый священикъ. Лишивъ жѣнку зъ трома сиротами. — Юліянъ Колябиньскій, бувшій провінціялъ кармелитôвъ, роджений 1811 року, упокоивъ ся дня 23 грудня 1892. Похороны его вôдбули ся дня 25 грудня. Покôйный бувъ рôднымъ вуйкомъ рускихъ священикôвъ Симеона и Томы Березовскихъ. Въ его похоронѣ взяло участь 7 рускихъ священикôвъ а впреосв. Митрополитъ вôдправивъ тихе богослужене за его душу.

Всячина.

— **Пригода зъ медведемъ.** Зъ Гусного выжного доносять намъ про таку пригоду зъ медведемъ: Оденъ господарь збиравъ сѣно въ полонинѣ и складавъ въ оборôгъ, а що було дуже далеко ити въ село на нôчь, то ночувавъ таки тамъ на оборозѣ засунувшись глубоко въ сѣно. Наразъ пробудивъ ся вôнъ въ ночи и чуе, що пôдъ оборогомъ щось страшно тупотить та стукотить. Вôнъ виставивъ голову и дивить ся, а то дикѝ свинѣ надôгнали медведя. Медвѣдь не мавъ де схоронити ся и — гопъ! на оборôгъ, та все вхопить по пласткови сѣна та верже межи свиней. Якъ ставъ такъ метати, то и дометавъ ся ажь до самого господаря. Тогды господарь въ страху, щобы й его не вергъ, пôшовъ до головы по розумъ: якъ гопне медведя въ плечѣ, а медвѣдь — бовхъ! межи свинѣ, котрѝ его на кусники розшарпали и пôгнали ся въ лѣсъ. — *Н. Л.*

— **Четвероножный паламарь.** Часопись Salzburger Chronik описуе такій цѣкавый случай въ зальцбурґской катедрѣ: Вôдъ якогось часу спостережено, що лямпа въ катедрѣ, въ котрôй день и нôчь повиненъ бувъ горѣти т. зв. вѣчный огонь, кождого дня зъ рана погасала. Пôдозрѣне упало на паламаря; гадали, що то вôнъ забирае зъ лямпы оливу на свôй ужитокъ. Шобы дôйти правды, рѣшивъ ся самъ парохъ рѣчь розслѣдити. Отже прийшовъ до костела вечеромъ, сѣвъ неспостереженый въ одно крѣсло и уважавъ. По якôмсь часѣ десь коло 10-ои годины увидѣвъ парохъ зъ зачудованемъ, що по шнурѣ, на котрôмъ висѣла лямпа, спустивъ ся величезный щуръ. Въ однôй хвили выпивъ вôнъ оливу и полѣзъ назадъ по шнурѣ на пôдъ.

Телеграмы.

Будапештъ 5 сѣчня. Въ наслѣдокъ заметей снѣговыхъ настала въ многихъ сторонахъ Угорщины перерва на зелѣзницяхъ. Вчера не прийшовъ сюды анѣ оденъ поѣздъ зъ Вѣдня. — Нинѣ розпочали ся конференціи въ справѣ закôнченя конверсіѣ валютовои.

Парижъ 5 сѣчня. Розôйшлась чутка, що судья слѣдчій въ справѣ панамскôй сконфіскувавъ телеґраму выслану до Кароля Лесепса, котра могла выкликати поважну пригоду. Кажуть, що арештовано высшого урядника зъ ліоньского товариства кредитового, Бльондена, по его конфронтаціи зъ Фонтаномъ.

Сарбрікенъ 5 сѣчня. Доси страйкуе въ околици 21.000 робôтникôвъ. Въ декотрыхъ мѣсцевостяхъ стрѣляли робôтники зъ револьверôвъ на урядникôвъ.

Бѣлградъ 5 сѣчня. Болгарского еміґранта Нечкова, бувшого субститута прокуратора державного въ Филипополи, выдалено зъ Сербіѣ.

Петербургъ 5 сѣчня. Офіцира козацкого Шереткова, котрый убивъ свого товариша, засуджено на дванацять лѣтъ каторги въ Сибіри.

Ню-Йоркъ 5 сѣчня. Въ вязници въ Арканзасъ померло 18-цять арештантôвъ на холеру.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.

красныхъ лямпъ, завѣшеныхъ пôвколесомъ, означають то мѣсце въ скалѣ, де народивъ ся Исусъ Христосъ; земля выложена тутъ марморомъ, а на нѣмъ свѣтить ся срѣбна звѣзда зъ чотирнацяти кôнцями и напись: „Тутъ народивъ ся Исусъ Христосъ зъ Пречистои Дѣвы Маріѣ“.

Недалеко вôдъ сего мѣсця показують друге, де стояли ясла, а ще дальше трете, де стояли три царѣ, що прийшли були вôддати поклôнъ Божому дитяткови. Цѣлый сей вертепъ есть десять и пôвъ метра довгій, а чотири метры широкій; изъ стелѣ звисае трицять и оденъ пышныхъ лямпъ, що безперывно освѣтлюють вертепъ.

Нинѣ вертепъ биткомъ набитый, повнѣсько въ нѣмъ людей и для того зовсѣмъ въ нѣмъ не такъ привѣтно якъ въ звычайныхъ дняхъ, коли заходить лишь деякій богомолець, суне тихенько ногами, духъ запирае въ собѣ, припадае на колѣна, цѣлуе землю и плаче нишкомъ тронутый могучостею хвилѣ...

Але бо нарôдъ Вефтлеемскій, по найбôльшôй части христіяньскій, хоче нинѣ и поза церквою не мало звеселити ся торжествами святои ночи: Тожь то тугъ радôстного крику и веселости, стрѣляня зъ ручниць та пуканя цѣлыхъ вязанокъ ракетъ! Де якій лепській Францісканинъ пустить ще изъ монастирскои терасы дуже тутъ любленый паперовый бальонъ, а тогды нема вже й кôнця радости сихъ „великихъ дѣтей“. Малѝ дѣти забавляють ся тымъ, що друть ся о яблока та помаранчѣ, котрѝ кидають помѣжь нихъ вôдъ часу до часу черцѣ, згадуючи собѣ и на нашѝ краснѝ захôдни звычаѣ; они и вся публика мають зъ того велику утѣху.

Въ криптѣ настала тымчасомъ велика духота, а мерегкотане свѣчокъ, густый дымъ вôдъ кадила, спѣвъ и гра на орґанахъ та дзвонене дзвôнками подѣлали вже достаточно на нервы. Дивимось на годинникъ: Четверта година зъ рана!

Теперь чимъ скорше на гору, на свѣжій воздухъ! Вôддыхаемо цѣлыми грудьми. Ахъ, якъ мило! Люде позаходили наконецъ до своихъ хатъ — Вефтлеемъ лягъ спати. Лишь тамъ на всходѣ щось то подôймае ся, то спадае въ таемничôй густôй мрацѣ, крôзь ню пробивае якесь блѣдожовтаве свѣтло, ажь наразъ тамъ далеко изъ темнои ночи заблисне щось ясного, якъ срѣбло: То Мертве море, а изъ него пôдôймае ся ясне сонце, якъ колибъ зъ пѣны зродило ся. А коли оно такъ могучимъ своимъ свѣтломъ мовь золотомъ обливае нивы Палестины, голосить дзвôнкій звукъ дзвонôвъ изъ всѣхъ сторôнъ зелѣзными языками: Христосъ раждае ся!...

Оречене хемічнои лябораторіѣ кор. стол. мѣста Львова.

Неврôвнану добрôсть тыхъ дутокъ доказуе отсе оречене хемічнои лябораторіѣ кор. стол. мѣста Львова.

Дутки гігієнічнѣ **С. В. Немойовского** не заключають въ собѣ нѣякихъ шкôдливыхъ здоровлю складовыхъ частей.

Ч. 18148. 1892.

До пана Степана Берущ **Немойовского,** фабриканта дутокъ циґаретовыхъ у Львовѣ.

Зъ порученя маґістрату въ дня 24 марця 1892 ч. 19148 розслѣдôвъ я надôсланый Вами циґаретовый папіръ, означеный водною написею: **„С. В. Немойовскій“** и пересвѣдчивъ ся, що не мѣстить жадныхъ невластивыхъ складниковъ и такъ пôдъ взглядомъ выдаваного проценту попелу якъ и повстаючого дыму вôдповѣдае зовсѣмъ всѣлякимъ вымогамъ гігієнічнымъ.

Зъ мѣскои лябораторіи хемічнои.

Львôвъ дня 30 марця 1892.

Видѣли въ превидіи Маґістрату:

Мохнацкій в. р. президентъ. — **Дръ М. Д. Вонсовичь** в. р. заприсяженый хемикъ мѣск. и суд.

До кождого пуделка дутокъ, заосмотреного фірмою **С В Немойовскій**, долучае ся повысше оречене хемічнои лябораторіѣ кор. стол. мѣста Львова.

Остерѣгае ся передъ наслѣдованемъ. 115

Набути можна въ склепахъ **С. В. Немойовского** у Львовѣ: Театральна 3, Ягайлоньска 6; въ Краковѣ Суковницѣ 28 и у всѣхъ значнѣйшихъ торговляхъ и трафікахъ.

Знаменитѣ сѣчкарнѣ по 25 и 28 зр — поручае **Петро Хшонтовскій**, торговля зелѣзныхъ товарôвъ у Львовѣ, площа Капітульна 1. (напротивъ катедры). 116

„ДНѢСТЕРЪ“

Товариство взаимныхъ обезпеченъ

у Львовѣ

заснованe на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22751, розпочало свою дѣяльность дня 15 н. ст. вересня с. р.

„ДНѢСТЕРЪ“, опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почисливъ можливо найнизшѣ преміи.

Всякѣ шкоды ліквідують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

Фондъ основный „ДНѢСТРА“ выносить наразѣ 50.000 зр.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключенѣ зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ“ можнôсть обезпечувати якъ найбôльшѣ сумы.

Въ силу договору заключеного зъ Товариствомъ взаимныхъ обезпеченъ въ Краковѣ, — „Днѣстеръ“ принимае обезпеченя на житє у всѣхъ можливыхъ комбінаціяхъ.

Друки якъ и всякѣ поясненя подають Аґенты, установленѣ у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и

Дирекція „Днѣстра“ 112

у Львовѣ, улиця Театральна число 8.

Необходимою для кождого господарства есть 114



Кнайпъ Катрайнера

солодова кава

зô смакомъ кавы въ зеренцяхъ.

Дае она тоту неврôвнану користь, що шкôдливого спожитя чистои або сурогатами перемѣшанои кавы въ зеренцяхъ уникнути можна, та приладити собѣ далеко **смачнѣйшу**, а притôмъ **здоровшу** и **поживнѣйшу** каву. — **Знаменита яко дотокъ до кавы въ зеренцяхъ.**

Поручае ся дуже женщинамъ, дѣтамъ и хорымъ.

Наслѣдованя осторожно уникати.

Всюды до набутя. — ½ кільо 25 кр

Цѣс. кор. упривілійована

Рафінерія спірітусу, фабрика руму, лікерôвъ и оцту

ЮЛІЯ МІКОЛЯША у Львовѣ

поручае

ратафію и овочѣвку несолодженну

зъ найлѣпшихъ овочѣвъ.

Складъ для мѣста Львова

при улици Коперніка ч. 9. 72

Ново уладженый складъ матеріялôвъ аптичныхъ

ЛЕШКА ЦУКЕРА

у Львовѣ улиця Ягайлоньска Ч. 8.

поручае

по найдешевшихъ цѣнахъ матеріялы аптичнѣ, лѣки вскрѣпляючи, конякъ, малаґу, вина лѣчничѣ, средства універсальнѣ, артикулы ґумовѣ, хирурґічнѣ и антисептичнѣ, перфу- 123 рію французску и англійску. — **Дуже дешево.**

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдробльюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, такожъ по цукорняхъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовѣ и господарскѣ объявы обширно и предметово. Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѣ на насъ накладае побôльшене обему, высокость предплаты вôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненя.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѣ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКОВЪ

и до принятя въ

Ц. и К. ВОЙСКОВѢ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.